

Szombati mocorgó

Ülőfoci. A bajzosos bácsi csapata a hangosabb

Ferdére üljük gerincünket, nagyra növesztjük pocakunkat, és azt mondjuk rá, nem tehetünk ellene semmit. Olyanok is vannak persze, akik hitelt vallják, a sópánkodással semmire nem megyünk, ellenben könnyen változtathatunk dolgainkon. A nótá egyszerű: *mozogjunk, emberek! Vagy legalább mocorogjunk!*

A művelődési házak emberei is panaszkodnak. Ők meg azt mondják, kilihegetik a lelküket, szombaton és vasárnap akkor se nyitja rájuk az ajtót szinte senki. Befűteni, ügyeletet tartani se érdemes. Erre is van ellenérvünk: *olyasmit kéne kitalálni, amire hajlandók mozogni az emberek.*

Az újszegedi művelődési házból azt ötlötték ki, hogy minden szombaton játékokra hívják a gyerekeket. Egyik héten úgynevezett kreatív-játékok játszanak, a másikon pedig mocorognak. Aki eddig eljut gondolatban, az meg is állhat egy percre. Nem azt mondogatjuk, hogy a családnak is szüksége van a szabad szombatra? Alig vagyunk együtt, szinte csak levelező tagjai vagyunk a családnak. Miért támadnak most szervezetek, akik ezt a jó szándékot mindenáron meg akarják fúrni? A népművelők többsége hajlik a gondolatra: *olyan valamiket rendezzünk, amelyekre az egész család hivatalos lehet. A tegnapi mocorgó ilyen volt.*

Délelőtt tízig sportolók edzették izzadtra magukat a Sportcsarnokban. Még le se vonultak a pályáról, már gyerekek ugráltak a helyükön. Kosaroztak ők is, pötytyős labdákkal. Az egyik papa szinte tudományos alaposan magyarázta a fiának, hogyan kell kosárra

dobni, hogyan kell megpörgetni a pötytyőt — és nem is lenne család a család, ha messzire el nem repült volna a labda a kosártól. Nagy élmény a gyerekeknek: apa mellé dobott!

Schreier Vilmos feleségestől és két gyerekestől legelőször érkezett. Ott voltak a két héttel ezelőtti ligetbéli mocorgón is, és szándékuk szerint ott lesznek a következők is. Alig várják a gyerekek, hogy lódulhassanak. Az apa mondja: *Nem tudom én, milyenek vagyunk mi, fölöttük. Elárastja a várost a panasz, hogy nincs alkalom a mozgásra, hogy itt semmit nem lehet csinálni, ha viszont kezdenek valahol valamit, alig jönnek rá. Száznyolcvanezres város nem tud megtölteni egy sportcsarnokot?*

Idő kell a megszokáshoz. Viszonylagos állandóság kell ahhoz, hogy valami lábra kaphasson. Szeretnék ugyan tartani az eredeti szándékot, hogy minden második szombaton játszassanak, sportolhassanak az emberek, de már a következő is eltérül egy héttel, mert ütköznek a programok. A hely még bizonytalan, de jó lenne, ha maradhatna a Sportcsarnok.

Megkérdeztük, *miért nem szakemberek vezetik a foglalkozásokat? A művelődési ház igazgatója, Kiss Ernő válaszolt:*

— Minden újszegedi iskolai testnevelő tanárt megkértük, de velük se sikerült eddig időpontot egyeztetnünk.

A világot nem tennék szemrehányást a pedagógusoknak. Nekik is éppen olyan érték a szombat, mint bárki másnak, és egyébként is pedagógusokkal akarunk megoldani szinte mindent,

ami nehezen indul, de csöndben bíznak benne, kétfajta okos igyekezet majd csak összetalálkozik. Most Nagy Zsuzsa a játékvezető. Főiskolás, magyar-népművelés szakos. Ehhez a játékhoz egyik szak se stimmel.

— Versenyszerűen atlétizáltam. Volt alkalmam meggyőződni róla, hogy versenyyel nem lehet a sportot tömegmértetűvé tenni. Játékkal, sok-sok ötlettel sokkal könnyebb. Valahogy meg kell ismertetni az embereket a mozgás ízét. Ezért találtuk ki a szombati mocorgót.

Ötletben nincsen hiány, és jókedvű fogadtatásban sincsen. Aki itt van, testét-lelkétül veti bele magát a játékba. — Apu! Figyelj csak! Apró gyerek mutatja a papának, hogyan kell forgatni az ugrókötetet. Indul a százlábú menet, fölborulnak, bukfenecznek, nagy hancúrozás ennek is a vége. Ülőfoci következik: — Anyu! Lőjj! Góóó! A bajzosos bácsi csapata rúgta a néni kapujába. Teljes a szabálytalanság, mindkét oldalon családi vállalkozás őrzi a kaput, mégis bemegy a labda. A hang után ítéltve, a bajzosos bácsik győztek, de így nem igaz. Amikor ők kapják a gólt, hatalmasat hallgatnak.

Ha már egyszer csapatokba verődtek, úgy is maradnak. Annyi mindent ki lehet találni tíz és tizenkettő között, csak éppen a csöndes pihenés nem fér bele. Nyüzsgőnek a gyerekek, a későn jövők eszevesztett rohanással vetik bele magukat a játékba. Mi mást tehetnének a papák—mamák, együtt játszanak csemétéikkel.

Horváth Dezső

Egy hét múlva

Kétnapos hídzár

A hídzár szót ritkán írjuk le lapunkban eddig: a régít, a belvárosi hidat, amíg „magányos” volt, nem nélkülözhetette a város forgalmi rendje, az újat pedig remélhetőleg jó ideig nem fenyegeti még a teljes felújítás és velejárója: a járművek kitiltása. Most azonban, hogy az új híd helyettesítője lehet a réginek, nem halasztható tovább a felújítás. (El is kezdődött már a szegecsek cseréjével, de azt a munkafolyamatot nem zavarták a járművek, gyalogosok.)

A közeli és távolabbi jövőben tehát többször is leírjuk majd: a *Belvárost Újszegeddel összekötő hidon a forgalom szünetel. Először a jövő hét végén, szombaton reggeltől vasárnap éjszakáig.* A fontos szerkezeti elemek, a görgős saruk cseréje idején ugyanis a járműforgalom nem lenne biztonságos, s akadályozná is a Ganz-MÁVAG brigádjait. (A gyalogosokra és a kerék-

párosokra nem vonatkozik majd a tilalom, csupán a két nap egy-egy órájában.)

Az idén még kétszer, *ugyanancs a csöndesebb forgalmú hétvégeken lesz hídzár, felkészítve szinte a város lakói a az átutazókat a jövőre esedékes, jóval hosszabb idejű, egyszer három- és egyszer egyhónapos lezárásra.* Akkor a pályas és tartószerkezet felújítása, a burkolat cseréje és a mázolás miatt kell majd nélkülöznünk a hidat.

A forgalomszervezők a terelőutak kijelölésekor, a trolibuszok és autóbuszok útvonalának módosításakor arra törekedtek, hogy a város lakói a lehető legkevesebb érezzék meg a régi híd hiányát. Részletes információval szolgálunk még a hét derekán lapunk olvasóinak, de a két hídfeben már egy-két napon belül megjelennek az előzetes, figyelemfelkeltő tájékoztató táblák. Tekintettel arra, hogy

jén a Tisza két partja közötti forgalom — a halottak napja miatt — bizonyára élénkebb lesz a szokottnál, a kerülőre, a trolis és buszok útvonalának változására jó, ha már előre számitanak a városlakók.

Új megmunkálógép osztrák megrendelésre

Újabb, ezúttal négy és fél millió schilling értékű export szerződést kötött a Technoimpex Külszerkeleti Vállalat az osztrák Voith-céggel. A megállapodás alapján új típusú megmunkálógépet, úgynevezett ágyarót szállítanak rövidesen partnerüknek. A berendezést a SZIM esztergomi marógépgyára készíti. Az új típusú berendezésből most készül a prototípus, de

Mi hír, MAHIR?

Rátettünk egy lapáttal!

Az egyre gyakoribb, s mind szigorúbb takarékosági intézkedések a vállalatok reklámköltségeit sem kímélték. A népgazdaság nem csupán azzal nyert a bolton, hogy megfogyatkoztak az újévi jókívánságokat továbbító kártyák, kevesebb a naptár, az ingyen osztogatható kulcstartó, emblémás hamutartó, nyolontasak, hanem azzal is, hogy a felhasználható pénz csökkenése ésszerűbb, hatásosabb reklámtevékenységre ösztönözte a vállalatokat. Magyarán: ma már meg kell gondolniuk, megtérül-e a reklámköltség, s meg kell találniuk a leghatékonyabb módot is.

Nem azt állítjuk persze, hogy nincs már értelmetlen felirat, érthetetlen embléma, érdekesség nélküli reklámrész, élvezhetetlen filmhirdetés, együgyű szöveg, elborzasztó ajándék tárgy, mely többet árt, mint használ... De azt az utcai járókelő, a bevásárló háziasszony, a kereskedelmi üzletkötő is bizonyára észreveszi, hogy akik hatni akarnak rá, megfontoltabbak, jobb módszereket választanak, új formákat kutatnak fel.

Egy-egy új termék megismertetésére, az érdeklődés felkeltésére és ébrentartására, a vásárlói szokások alakítására a jelenlegi gazdasági helyzetben legalább annyira szükség van, mint tíz évvel ezelőtt. Amikor még meglehetett egy nagyvállalat, hogy reprezentatív falinaptárral kedveskedett boldog-boldogtalannak. Ma legfeljebb üzleti partnereinek, akitőlől a befektetés hasznát is remélheti. A reklámtevékenységgel összefüggő gazdaságossági számítások szemléletváltozást jeleznek. „Rákényszerítette az élet a vállalatokat arra, hogy megszerzett piacaik megtartásával is törődjenek. Aki okosan gazdálkodik a pénzével, hosszabb távra, előre kidolgozza reklámhadjárata taktikáját és stratégiáját. Ehhez az szakmai segítséget a Magyar Reklámszövetség, s jó néhány, főhivatású reklámszervezet, kiadványtallal.”

A múlt hét végén Szegeden megrendezett V. országos reklámkonferencia egyik szervezőjének szavaival érdemes tovább is idézni: „A bázisszemlélet sajnos sok helyütt kísért még. Tavaly ennyit meg ennyit költöttek, akkor az idén is, ha török, ha szakad. Más vállalatoknál az igazgató a hasára üt, s jobb esetben megbeszéli a főkönyvelővel, mennyit áldozzanak sajtóbeli hirdetésre, s mennyit plakátnyomtatásra. Közben pedig talán egyetlen ügyelet sem hoz a feleslegesen kiadott pénz!... Ellenpéldaként azokat említeném, akik meghatározott céllal és tudatosan választott eszközökkel, a várható hatást is mérlegelve, képzett reklámszakemberekre bízzák termékeik, szolgáltatásaik hirdetését.”

Példaként nem kellett messzire mennünk. A Magyar Hirdető Csongrád megyei kirendeltségének vezetőjétől, *Onczay Zsoltól* tud-

juk, hogy *tájékoztatlanságból is származhat felesleges sportegyesület a pályája környékén elhelyezett reklámtáblákért tetszőleges árat szabott — a hirdető, nem tudván, hogy jóval túlfizették a hivatalos tarifát, még elégedettek is voltak.* A MAHIR ezért határozta el, hogy egy másik, a SZAK-pálya falának hirdetőhelyeit szerződésbe foglalt áron kínálja fel az érdeklődő vállalatoknak. A négyzetméterenkénti 500 forintos ár messze alatta marad annak, amit a jóval kisebb forgalmú út melletti, másik egyesület felvett korábban.

A MAHIR nem hirdetheti szolgáltatásait nyilvánosan — irásunknak sem ez a célja, munkájuk nélkülünk is van bőven! —, de érdeke, hogy megrendelői tájékoztotak legyenek a lehetőségekről. A kapcsolatteremtés és az eredményes együttműködés egyik jó példája a nagyáruház nyitásokor kezdődött, s azóta is tartó reklámkampány. Az áruház üzemeltetői szakembereket, a MAHIR kutatási és tervezési osztályának munkatársait bízták meg az előzetes hírverés, s a folyamatos reklámakció legkisebb részletének kidolgozásával is. A táblák és az áruház feliratok, a külső környezet és a csomagolóanyag, a vásárlók érdeklődését ébrentartó sajátos hirdetések és a vásárlási akciók dekorációja egységes koncepción alapul, s már készül a reklámhadjárata második része is. A kereskedelmi vállalatok nyilván nem áldoznának az akcióra, ha nem ismerték volna fel a legkülönfélébb módszerek, eszközök összehangolásának előnyeit.

Ellenpélda: sokszor ahány termék, annyiféle betűtípus a csomagolóanyagokon, s annyiféle stílusú grafika egyetlen vállalat kollekciójában. Pedig a vevő bizalmát erősíti, ha már megszűröl felismeri, melyik cég áruját kell leemelnie az ABC polcáról. Ha mondjuk azonos emblémával jelzett paprikatasakot, tejszínhabpor-zacsokot, leveskockado-

bozt kereshet, mert a Szegedi Paprikafeldolgozó Vállalat termékeinek minőségével elégedett. (E vállalatról egyébként nem véletlenül szólnuk: csomagolóanyagai egységesítéséről tárgyal a MAHIR-rel.)

A vállalatokról kialakult képnek fontos eleme, miként jelenik meg a közvélemény előtt: a Skála nagy S-e már bővebb tájékoztatás nélkül is a gazdag árukínálattal juttatja eszünkbe. De vajon mi jut eszébe a külföldi üzletkötőnek, ha egy levél fejlécén azt olvassa: Kenderfonó és Szővőipari Vállalat? Új, rövidebb, fordítás nélkül is érthető fantáziánév „kitalálásra” adott hát megbízást a vállalat.

A DÉLÉP egy sikeres reklámfogással már megismerkedhetett a tévénezők is — a „mi sokat adunk, de sokat is várunk” szlogen szellemében forgatott film nyilván nem volt olcsó, a vállalat tevékenységének országos megismertetéséhez azonban ez a leghatásosabb, s talán leggyorsabb megtérülő befektetés. Megtérült a tavalyi, karácsony előtti Ezüstsán-akció költsége is — a kezdetben vonakodó vállalatok bevétele igazolta ezt. Az Ezüstsán a budapesti Aranykapu-kampány kistestvére volt, s a kirendeltségen most azt merleleglik, hogy más ötleteket is meg kellene honosítani Szegeden. Olyan „háztartási kisokos” összeállítását tervezik, amely az esti, éjszakai ügyeletet, hétféle javításokat is vállaló kisiparosok címjegyzéke, a legkülönfélébb lakossági szolgáltatások ismertetője, a vendéglátóipar újdonságainak, étel-, italajánlatának listája is lenne.

Lám, a megfontoltabb gazdálkodásra ösztönző takarékosági intézkedések még használtak is a hazai reklámkulturának. Az új törekvéseket stílszerűen egy friss reklámmondattal, a Tarján kályháéval jellemezhetnénk: *Rátettünk egy lapáttal!... Röviden ez a válasz a címbeli kérdésre.*

Pálffy Katalin

Miért késnek a vonatok?

Javítják a pályát

A Budapest—Szeged között utazók az elmúlt napokban többször tapasztalták, hogy vonatjuk késve érkezik Szegedre, illetve a fővárosba. A késéseket október 16-án a Délmagyarországi egyik írása is. szövéte.

A késések okáról az alábbiakban szeretnénk tájékoztatni. Az említett vasútvonalon a szegedi igazgatóság megrendelésére a MÁV Szentesi Építési Főnökség dolgozói pályajavítási munkákat végeznek. Városföld és Kiskunfélegyháza állomások között több mint három kilométer szakaszon el-tört betonlapokat és kopott síneket cserélnek ki. Kiskunfélegyháza közelében pedig rostálják az ágyazatot. E munkák miatt — amelyek a közlekedés biztonságát és a pálya megfelelő állapotának biztosítását szolgálják — a vonatok sebességét 20, illetve 40 kilométerre kellett csökkenteni. A sebességcsökkentés

egyes vonatoknál 5—10 perccel is megnöveli a menetidőket.

A pályaeépítők munkájukat csak vonatmentes, úgynevezett vágányzárás időben tudják végezni, amikor is a vonatközlekedést szüneteltetik, az utasokat pedig vonatok helyett autóbuszokkal szállítják. A vágányzári idő befejezését követően az igen erős személy- és áruforgalmat a rendelkezésre álló egyvágányú pályán kell lebonyolítani, ami az említett sebességkorlátozást is figyelembe véve csak nagy nehézséggel, a vonatok késleltetésével lehetséges.

Ez az állapot a hónap végéig tart, azt követően pedig fokozatosan rövidül a sebességkorlátozás. Előreláthatólag november 15-től már e munkák sem akadályozzák a vonatok közlekedését. Addig is az utazóköntség megértését és türelmét kéri a vasútagazgatóság.

Gellért József